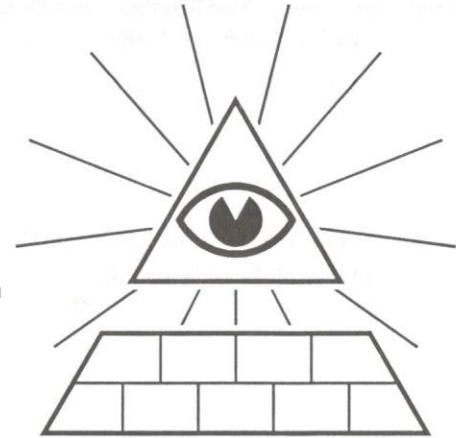

JOHANNES FĪBAGS · PĒTERS FĪBAGS

MŪŽĪBAS MAŠĪNA

MANNAS BRĪNUMS

OAKAS SALAS NOSLĒPUMS

SVĒTAIS GRĀLS · TEMPLIEŠI

[®]
AVOTS

Johannes Fiebag, Peter Fiebag
DIE EWIGKEITSMASCHINE
Langen Müller, 1998

Bildnachweis und Fotos

Archiv Fiebag; Horst Weinbach; M. J. B. Castellvillar; Bibliothèque Nationale,
Paris; Bayerische Staatsbibliothek, München; Johannes und Peter Fiebag;
Stuart Clyens; Horst Dunkel; Fred Anderegg; Carl Hermann Kraeling; Dagli
Orti, Paris; École Biblique, Jerusalem; Axel Ertelt; Martin Riches; Josef F.
Blumrich/Ullstein-Verlag, Berlin; Hans-Herbert Beier/Ullstein-Verlag,
Berlin; Paul Anton Keller

No vācu valodas tulkojusi *Larisa Vjatere*

Mākslinieks *Uldis Baltutis*

ISBN 9984-757-68-4

© 1998 Langen Müller in der F. A.
Herbig Verlagsbuchhandlung GmbH,
München
© «Izdēvniecība Avots», 2005
© L. Vjatere, tulk., 2005
© U. Baltutis, māksl. nof., 2005

Esmu secinājis, ka teorija par citplanētiešu ierašanos uz Zemes vēstures agrīnajos laikos pietiekošā mērā atbilst zinātniskiem nosacījumiem. Es pat teiktu: visus cilvēces agrīnās vēstures pamatus tieši šī teorija izgaismo vairāk nekā jebkura cita, skaidrojoša hipotēze. Šī teorija dod neparastu darbarīku un ļauj izsekot cilvēku attīstības mulsinošajai teorijai uz šās planētas tāpat kā Ariadnes sarkanajam pavedienam labirintā.

Dr. filoz. Luiss Nevia,
filozofijas profesors,
Ņujorkas Universitāte

Satura rādītājs

Ieskaņa: Oākas salas noslēpums	9
PIRMĀ DAĻA	
LEĢENDA	27
I. Parcifals	28
1. Viduslaiku pasaule	28
2. Leģenda par Svēto Grālu pēc Volframa fon Ešenbaha	31
3. Volframa fon Ešenbaha dzīve un darbi	38
4. Kretjēna de Truā dzīve un darbi	40
5. Robēra de Borona, Gotjē de Durdāna, Manesjē un Herberta Mostreija teiksmas par Grālu	41
II. Pirmavoti	43
6. Peroniks un Peredūrs – Parcifala priekšgājēji	43
7. Karaļa Artūra galms	45
8. Kristiešu un ēģiptiešu mīti	46
III. Grāls – būtība, nozīme, skaidrojums	51
9. Par vārda Grāls būtību	51
10. Par apzīmējuma <i>lapsit exillis</i> izcelsmi	54
11. Par Grāla veidolu	56
OTRĀ DAĻA	
MAŠĪNA	65
IV. Paleo-SETI hipotēze	66
12. Kontakti ar citplanētiešu civilizācijām?	66
13. Kas liecina par labu Paleo-SETI hipotēzei?	81
14. Izraēliešu mannas brīnums	87
V. Kosmiskais Grāls	107
15. Pārtika no Grāla – pārtika no mannas mašīnas	107
16. Grāls un mannas mašīna – salīdzinājums	115
17. Grāla izcelsme	125

TREŠĀ DAĻA

VĒSTURE	129
VI. Derības šķirsts un mannas mašina	130
18. Mannas brīnums tuksnesī	130
19. Derības šķirsta uzbūve	141
20. Strāvas sitieni un radioaktivitāte	151
VII. Tempļis	160
21. Hīrāms no Tiras – tempļa cēlājs	160
22. Saistība ar Etiopiju	167
23. Kur palika mannas mašina?	176
VIII. Kiots	191
24. Diskusijas par Kiotu	191
25. <i>Flegetanis</i> rokraksts	195
26. Jautājums par pirmavotu	200
IX. Tempļieši un tempļa vīri	206
27. Volframa tempļa vīri	206
28. Tempļiešu brālība	207
29. Ordeņa iznīcināšana	214
X. Grāla sargātāji	223
30. Grāla atklāšana	223
31. Masada – Nebo kalns – Zālamana tempļis	238
32. Elks	249
XI. Slēptuve	258
33. Renlešato un Monsegiras noslēpums	258
34. Austrumu mežā	271
35. Lokenhausas pils attēls	275
36. Kalnietis Amerikā jeb vai OTHIQ IVMIN atrodas Oakas salā?	283
Nobeigums: ... <i>bet tie neredz!</i>	302
Džordžs Sasūns: pēcvārds	308
Pateicība	311
Paskaidrojumi par mannas mašīnu	313
Hronoloģiskā tabula	315
Izmantotā literatūra	319

Ieskaņa

Oakas salas noslēpums

Mums katram ir savs sapnis. Daži cilvēki to sapņo visu mūžu. Taču ir arī tādi sapņi, kas tur cilvēkus savā varā paaudžu paaudzēm ilgi. Viens no šādiem sapņiem ir slēpts dziļi pazemē, nelielā saliņā netālu no Jaunskotijas Kanādā.

Neviens nekad nepievērstu uzmanību šai gandrīz pusotru kilometru garajai saliņai Mahoni līcī. Tā ir tikai viena no daudzām līdzīgām salām. Tā kā agrāk tur auga ļoti daudz ozolu, pirmie eiropiešu iecelotāji, kuri apmetās netālu no krasta, to nosauca par Oakas jeb Ozolu salu.

Taču ne jau kādreizējā ozolu pārbagātība padarīja slavenu šo nelielo zemes stūrīti. Saliņa, kas atrodas tikai nepilnu 200 metru attālumā no sauszemes, glabā mūžsenu noslēpumu. Šis noslēpums ir vilinājis gan pētnieku un dēkaiņu paaudzes, gan bagātus sponsorus un nabaga klaidoņus, kā arī dāsnus konsorcijs un vientuļus dīvaiņus. Vairāk nekā 200 gadu šī sala tur savā varā cilvēkus, taču mīklu, kuru tā glabā, nav spējis atminēt neviens.

Viss sākās 1795. gada vasarā. Divdesmit gadu vecais Deniels Makginiss laivā airēja no Mahoni līča pāri uz Oakas salu. Makginiss nāca no netālās Česteras, kur bija apmetušies angļu iecelotāji. Jaunais vīrietis kopā ar savu tēvu bija ieradies kolonijā pavisam nesen, tāpēc nedaudzos brīvos brīžus viņš izmantoja, lai iepazītu apkārtni. Šodien mēs to sauktu par dēkainu atvaļinājumu.

Makginisam viņa dzīves lielākā dēka sākās tai siltajā vasaras dienā, kad viņš izkāpa krastā Oakas salā. Pirms 33 gadiem mazā saliņa bija uzmērīta, tomēr neviens tur nebija apmeties. Varbūt Makginiss devās ekskursijā uz Oakas salu tāpēc, ka bija saklausījies par to savādus nostāstus – naktīs salā reizumis

I. Parcifals

Mēs nesam jauno nevis prātu mulsināšanai, bet gan to apskaidrošanai, nevis zinātnes iznīcināšanai, bet gan tās patiesai nostiprināšanai.

Galileo Galilejs
(1564–1642)

I. Viduslaiku pasaule

Mūsdienās, kad noteicošā iezīme ir tehnika, kad satelītu pārraidītās ziņas no aizjūras precīzi pulksten 20.00 atspoguļojas krāsu televizoru ekrānos mūsu dzīvokļos, kad katrs, izmantojot internetu, var iekopēt personiskajā datorā jaunākos NASA attēlus no Marsa vai Jupitera, kad katram ir personiskā automašīna un veļas mazgājamā mašīna, – tādā laikā mums, Viduseiropas iedzīvotājiem, ir grūti iedomāties, ka visas šīs ērtības mēs izmantojam samērā neilgu laiku. Vēl pirms 150 gadiem nebija nedz automašīnu, nedz televizoru, nedz lidmašīnu, nedz raķešu, nedz radio. Ja domās pagriezīsimies atpakaļ vēl tālāk, tad ļoti drīz mums nāksies atteikties no visām tām ērtībām, kuras dāvā mūsu laikmets.

Viduslaiku pasaule no mūsējās atšķīrās jau gandrīz vai pašos pamatos. Tur nebija tehnikas mūsdienu izpratnē. Politiskā, sociālā un reliģiskā sistēma bija citāda, mazais pilsonis, zemnieks nezināja gandrīz neko par pasauli tur, laukā, viss pasaules skatījums bija pilnīgi atšķirīgs no mūsējā. Cilvēki uzskatīja, ka Visuma centrā atrodas viņi un plakanā Zeme, ap kuru viss griežas. Vēl nekas nebija zināms par Ameriku, vēl nebija ne nojausmas, ka mūsu planētai ir lodes forma tāpat kā citām Visuma pasaulēm, ka tā griežas ap Sauli un ka šī Saule ir tikai viena starp daudzām citām saulēm – kaut kur vienā no neskaitāmo galaktiku nostūriem.

Viduslaikos cilvēkam bija jālauza galva par pilnīgi citām

lietām. Viņam vēl patiešām bija jācīnās par dienišķo maizi. Bada laiki, mēris, kari – tā viņš uzauga, un tā viņš nomira. Dzīve bija viens vienīgs smags darbs. Brīva laika vai brīvdienu nebija. Un vēl kādam nozīmīgam faktoram bija vissvarīgākā loma – tā bija reliģija. Reliģija bija vienīgais, pie kā patiesi varēja patverties, tā cilvēkiem deva drosmi, palīdzēja vieglāk pārciest pašu dzīves likstas, tikt galā ar visām grūtībām un bēdām. Kristus bija centrs, un viņa baznīca – vismaz tautai – neaizskaramā un neapstrīdamā Dieva vietniece zemes virsū.

Valdošajās aprindās prioritātes bija izvietotas nedaudz citādi. Lai gan baznīca 11., 12. un 13. gadsimtā bija sasniegusi savas varas virsotnes, tas tomēr bija arī laiks, kad iezīmējās atklāts konflikts starp valsti un baznīcu. Pāvesta Gregora VII (pontifikāts 1073–1085) prasība aizliegt laicīgo investitūru (laicīgo valdnieku tiesības iecelt amatā priesterus un bīskapus) un simoniju (baznīcas īpašumu un baznīcas amatu tirgošana), kas bija pamats muižniecības varai, Heinriha IV gājiens uz Kanosu 1077. gadā un Vormsas konkordāts 1122. gadā ļoti skaidri atspoguļo attiecības šo abu tālaika varu starpā.

Un tomēr – tas ir arī krusta karu laiks. Valdnieki, bruņinieki, zemnieki, amatnieki un bērni kopā ar baznīcas vīriem devās uz Svēto zemi, lai to un Jeruzālemes pilsētu atbrīvotu no islāma. Pirmo reizi parādījās vispār kaut kas tāds kā Eiropas kopības sajūta, kas pārsniedza visas robežas. Uzplauka tirdzniecība, tika celtas jaunas pilsētas, dibināti jauni ordeņi. Un, ja ap 1000. gadu izglītības līmenis bija noslīdējis gandrīz līdz minimumam, tad ar pirmo krusta karu 1096. gadā cilvēki atsāka mācīt un mācīties. Klosterskolas, it sevišķi benediktiešu klosterskolas, nodarbojās ar zinātnēm, tika lasīti un tulkoti antikie rakstnieki – sāka mosties Eiropas gars. Šķiet, ka šās atjaunotnes centri atradās galvenokārt Francijā. Šartras skola 12. gadsimtā sasniedza savus ziedu laikus, un arī daudzās citās vietās cilvēki sāka saistīt antīkās pasaules domu pasauli ar kristietības idejām. Šai pētniecībai daudzviet radās tādas formas, kas ļoti drīz izraisīja baznīcas nepatiku, tāpēc šai laikā meklējami pirmsākumi arī inkvizīcijai, kas noteikti ir viens no drūmākajiem posmiem Vakareiropas vēsturē.

lojumu un uzsver to *ciešo saistību ar templiešiem*. Arī Dr. R. Luiss apstiprina, ka līdzās Kretjēnam Volframa darba otrajā avotā (tātad Kiota darbā), «kura autoram bijusi pieeja islāma slepenajiem avotiem, jūtama templiešu ordeņa garīgās pasaules ietekme».

Atcerēsimies, ka Kiots Spānijā atrada *Flegetanis* rokrakstu un pirmais izprata patiesību par Grālu, ka viņš meklēja *tautu*, kurai vajadzēja uzņemties rūpes par Grālu un tā aizsardzību. Parcifala romānā, tātad Volframa izdomātajā stāstā, Grāla sargātāji ir tempļa vīri, bruņinieki Munsalvešes pilī. Bet tempļa vīri ir tikai apzīmējums, ko Volframs devis templiešiem...

Tādējādi te izvirzās pēdējais lielais jautājums: vai templiešiem bija mannas mašīna? Vai *viņi* bija Grāla sargātāji?

X. Grāla sargātāji

*Cik brīnišķas ir šīs būtnes,
Kuras iztulko to, kas nav tulkojams,
Kuras izlasa to, kas nekad nav uzrakstīts,
Kuras spēj viest kārtību neskaidrībā
Un atrod ceļus pat mūžīgajā tumsībā.*

Hugo fon Hofmanstāls
(1874–1929)

30. Grāla atklāšana

Domās vēlreiz atsauksim atmiņā visu, kas zināms par Kiotu:

1. Vārdam *Kiots* nebūt nebija noteikti jābūt šā vīra īstajam vārdam. Par to liecina fakts, ka nedz Volframa laikā, nedz pirms tam nav atrodama persona ar šādu vārdu. Tāpēc arī zinātniskajā literatūrā netiek apstrīdēts, ka pievārds *no Provensas* varētu būt tikai vēl viens papildinājums šim pseidonīmam. Ir zināms, ka Volframs mēdza veidot analogijas vēsturiskiem notikumiem un vēsturiskām personām un tos iesaistīt savos darbos.

2. Kiots ir izglītots, un viņam laikam ir ievērojami finansiālie līdzekļi, citādi viņš nevarētu doties savos tālajos ceļojumos.

3. Viņš atrod (nav zināms, vai nejauši vai apzināti meklējot) Toledo pilsētā, domājams, arābu rokrakstu, kurš satur plašu informāciju par Grālu.

4. Kiots uzsāk meklējumus: no vienas puses, viņš grib iegūt vēl vairāk materiālu par Grālu, no otras puses, viņš lolo domu atrast šim Grālam *tautu*, kura par to varētu rūpēties. Prof. H. Kolbs raksta: «Vairākās savas Rietumeiropas dzimtenes vietās Kiots meklēja iespēju saskaņot Toledo atrastā *izredzētības stāsta* pamatlīniju un galvenos motīvus ar Vakareiropas nostāstu.»

5. Kiotam bija kontakti ar templiešiem, vai varbūt viņš pat

bija ordeņa loceklis. Tā, vēsturnieks Dr. P. Ponsojē Kiotu uzskata par Tempļa ordeņa, tas ir, templiešu, garīgo autoritāti.

6. Iespējams, ka viņš vēlākos laikos par saviem darbiem un centieniem ir rakstījis piezīmes, tādējādi īstenībā radīdams pirmo *Grāla romānu*, kuru Volframs līdzās Kretjēna darbam izmantojis kā otro avotu.

Tātad šeit izvirzās divi jautājumi: vai Kiotam izdevās ar templiešu palīdzību nogādāt Grālu no Palestīnas uz Eiropu? Un vai templiešu ordenis vēlāk kļuva par šās ierīces sargātāju?

Mēs uzskatām, ka uz šo jautājumu ir iespējams atbildēt apstiprinoši. Tikai tādā gadījumā Kiots *jāpārceļ* par vienu gadsimtu agrākā laika posmā, nekā tas literatūrā bijis līdz šim. Mēs zinām, ka šāds uzskats radīs neapmierinātību speciālistu aprindās, taču gribam norādīt, ka arī Volframs savulaik nav sniedzis par Kiotu *nekādas laika norādes* un tāpēc pieņēmus, ka Kiots bijis Volframa laikabiedrs, ir *tikai patvaļīgs secinājums*. Tikai *Parcifala* 9. grāmatā atrodama vieta, kur Volframs raksta:

Ja kāds man agrāk ir ko jautājis par Grālu un ir dusmojis par to, ka es to viņam neesmu teicis, tad viņam nav bijusi taisnība. Jo Kiots lūdza mani to turēt slepenībā, jo pats notikums viņam licis, lai neviens nevērš savas domas uz to, pirms tas pats – notikums, stāsts – pilnīgi skaidri nebūs uzaicinājis par to skaidri runāt.

Šai tulkojumā V. Štāpels par pamatu ņem tā dēvēto Volframa fon Ešenbaha *Parcifala* G variantu, kas tiek uzglabāts Minhenes Valsts bibliotēkā. Tur izšķirošais teikums skan: «Kiots lūdza mani...» Taču ir arī vēl D variants, kas atrodas Sanktgallenes klostera bibliotēkā, un tajā šī vieta skan gluži citādi: «Kiots lūdza Tevi... to turēt slepenībā.» Tātad tas, kuru Volframs šeit uzrunā 2. personā, nevar būt pats Volframs. Varētu pieņemt, ka te domāts starpnieks, no kura Volframs ieguvis Kiota variantu un kurš iesaistīts iedomātā dialogā ar autoru, lai zināmā mērā būtu liecinieks izskaidrojumam, kāpēc Grāla nostāstu līdz šim nedrīkstēja atklāt. Tas būtu loģiski arī tai ziņā, ka Volframs cituviet raksta, ka *īstais stāsts* esot iepriekš atsūtīts no Provansas uz Vāciju, un arī Kretjēns norāda, ka viņš

grāmatu par Grālu esot ieguvis no Flandrijas grāfa. Tas nozīmē, ka teksts šai laikā jau bijis sarakstīts un atradies aprītē. No tā savukārt var secināt, ka Kiots dzīvojis un rakstījis savas piezīmes *pirms* Kretjēna un *pirms* Volframa. Vēlāk būs redzams, ka šī hipotēze par agrāku Kiota darbības laiku nesatur pretrunas un tajā ņemti vērā visi zināmie fakti.

Pārcelsimies no Volframa laika vēl par vienu gadsimtu atpakaļ. 1080. gadā ir dzimis Igo de Pajenss, vēlākais templiešu ordeņa dibinātājs. Par viņa bērnību ir zināms ļoti maz, taču laikam jau 19 gadu vecumā viņš piedalījās pirmajā krusta karā Bujonas Gotfrīda vadībā un bija klāt, kad 1099. gada 14. jūlijā tika iekarota Jeruzāleme. Pēc tam viņš atgriezās Francijā, iestājās Šampaņas grāfa Igo dienestā un kļuva virsnieks grāfa karaspēkā.

Aizritēja pieci gadi. Par tālaika notikumiem nav saglabājušās nekādas rakstiskas liecības. Varbūt viņš sava kunga un drauga uzdevumā kaut kur ceļoja. Pēc tam Šampaņas grāfs Igo un Igo de Pajenss atkal dodas ceļojumā uz Svēto zemi. Tomēr viņi tur neuzkavējas ilgi un drīz vien atgriežas. Tūlīt pēc ierašanās Francijā Šampaņas grāfs Igo nodibina kontaktus ar Etjēnu Ardingu, pirms septiņiem gadiem nodibinātā cisterciešu mūku ordeņa abatu. Sekas: jaunais ordenis sāk ļoti pamatīgi pētīt dažādus ebreju tekstus, no Dienvidburgundijas pat tiek aicināti palīgā rabīni, lai pārtulkotu sarežģītus tekstus, – tolaik tas bija gandrīz vai sensacionāls notikums. Truā atradās pazīstamā rabīna Raši slavenā Kabalas skola. Lai gan Raši nomira 1105. gadā, darbu turpināja viņa znoti. Ebreju nostāstos teikts, ka Šampaņas grāfs Igo bieži apmeklējis Raši, un liekas, ka tieši tur brieda izšķiroši notikumi.

1114. gadā Šampaņas grāfs Igo atkal devās uz Svēto zemi un pēc atgriešanās uzreiz sazinājās ar Etjēnu Ardingu un cisterciešiem. Bet ne tikai tas: visiem par lielu pārsteigumu, viņš ordenim uzdāvināja Barsirobas mežu un ierosināja tur nodibināt Klervo abatiju. Jaunais Bernārs de Fontēns (vēlāk Svētais Bernārs) īstenoja šo projektu. Un vēl – Igo izteica divainu vēlēšanos iestāties Jeruzālemes johanītu ordenī. Taču viņa lūgums tika noraidīts, jo grāfs bija precējies.